

[Socialministeren.]

agter at indføre skolebespisningen på ny. Det må endvidere erindres, at det drejer sig om de større kommuner. I 1957-58 havde således 12 kommuner inden for hovedstadsområdet skolebespisning og godt $\frac{2}{3}$ af samtlige vore provinsbyer. I 1956-57 deltog i alt godt 216 000 børn i skolebespisningen, hvad der svarede til ca. 33 pct. af samtlige skolesøgende børn i børneskolen. I hovedstadsområdet deltog i det samme år godt 97 pct. af eleverne i de pågældende skoler i skolebespisningen, medens deltagerantallet i provinsbyerne lå på ca. 68 pct. Jeg vil mene, at en saglig indstilling til et forslag om bortfald af statsrefusion af udgifterne til skolebespisning under alle omstændigheder må medføre, at der foretages en nærmere undersøgelse af, hvorvidt der virkelig i den seneste tid er indtrådt en ændret indstilling til skolebespisningen, og om et behov for denne nu i mindre grad end tidligere gør sig gældende. Også arten af den skolebespisning, der ydes, bør man vel se nærmere på. En sådan undersøgelse behøver ikke at tage lang tid, men dog formentlig et par måneder.

Spørgsmålet om skolebespisning bør vel i det hele ses i forbindelse med spørgsmålet om en mere effektiv familiepolitik. Vi bør utvivlsomt dreje en del af socialpolitikken mere i retning af familiepolitik, i retning af familien og dens behov; det er et problem, som jeg gerne ved lejlighed vil komme nærmere ind på, et stort og alvorligt og krævendt problem.

Imidlertid, det hævdes i en ledende artikel i Politiken i dag, at der er 117 meninger om skolebespisningens rette ordening. Det er muligt; der kan nok tænkes flere konkrete løsninger, og jeg vil ikke have noget imod, at lovforslaget går i udvalg til nærmere bedømmelse. For dette udvalg vil jeg så kunne forelægge resultaterne af de undersøgelser vedrørende selve skolebespisningen, som jeg anser det for hensigtsmæssigt at iværksætte.

Hvad angår den anden af de foreslåede ændringer, nemlig at begrænse den pligt-mæssige skolebespisning til at omfatte børn af mindrebemidlede forældre, finder jeg, at denne ændring vil være overordentlig uheldig. Jeg er enig med Kristeligt Dagblad i dets reaktion over for et sådant forslag. Vi

skal ikke udpege børnene fra de små hjem og stille dem i særgrupper. Det er en ubarmhertig ordening. Jeg ser, at dagbladet Vestkysten for den 14. november i år har en artikel om skolebespisning, hvori det hedder — med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere —:

„I Varde har man da også taget det fornuftige standpunkt kun at hjælpe de børn, som har hjælp behov, og det gøres ved, at kommunen giver pengene til Frelsens Hær, som sørger for, at de børn, der trænger til det, kommer hen i Hærens lokaler og får et måltid varm mad.“

Ordningen fremhæves som ideal. Med al respekt for Frelsens Hær, for hvis arbejde jeg nærer den største agtelse, kan jeg ikke indse, at det er muligt at godkende et sådant princip for lovgivningen. Bestemmelsen i den her foreslåede affattelse vil nogenlunde svare til den oprindelige affattelse. Det var først i 1951, man i denne bestemmelse ophævede skellet mellem børn af ubemidlede og bemidlede forældre, og det skete da efter forslag af en af de nuværende forslagsstillere, det ærede medlem hr. Poul Sørensen. Jeg kan ikke se, at forholdene siden da skulle have ændret sig fundamentalt. Fra samarbejdsudvalget for omegnskommunernes sociale udvalg modtog jeg den 19. november i år en henvendelse om øget statsrefusion af udgifterne til skolebespisning. Jeg spurgte udtrykkeligt, om organisationen også omfattede de konservative styrede kommuner, og dertil svarede ja. Der er altså strid mellem de lærde. Det ærede medlem hr. Weikop ønsker statsrefusionen til skolebespisning fjernet, men hans konservative kommunalkolleger i omegnskommunerne synes at være af en anden opfattelse.

Imidlertid skal jeg tilsige et sagligt medarbejde i udvalget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Foged):

Jeg takker den højtærede socialminister for den forholdsvis velvillige behandling. Det giver os håb om, at vi kan komme til at føre en frugtbar forhandling om spørgsmålet. Den højtærede finansminister, undskyld socialminister gjorde gældende, at vi også havde reglen om statsrefusion før krigen. Senere blev det dog oplyst, at